

แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหาร

งานวิชาการยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 1*

APPROACHES FOR DEVELOPING THE COMPETENCY OF PRIVATE SCHOOL

ADMINISTRATORS IN ADMINISTRATION ACADEMIC DEPARTMENT THE DIGITAL AGE

UNDER THE REGIONAL EDUCATION OFFICE NO.1

จิรายุ ทองชูป*, วราภรณ์ ไทยมา, ภัทราวดี มากมี

Jirayu Thongchub*, Waraporn Thaima, Pattrawadee Makmee

หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Doctor of Philosophy Program, Sripatum University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: tom.tawran@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล 2) พัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล และ 3) ประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน การวิจัยดำเนินการเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 ศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโดยประชากร คือ ครูโรงเรียนเอกชน จำนวน 5,236 คน ระยะที่ 2 พัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหาร โดยคัดเลือกผู้บริหารโรงเรียนเอกชนแบบเจาะจง จำนวน 14 คน และระยะที่ 3 ประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหาร โดยคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิแบบเจาะจง จำนวน 12 คน เป็นผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ และอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบสอบถามแบบสัมภาษณ์ และแบบประเมิน ใช้วิธีการสำรวจ การสัมภาษณ์เชิงลึก และการสนทนากลุ่ม ใช้สถิติพื้นฐาน และดัชนีความต้องการจำเป็นโดยใช้สูตร PNI modified ผลการวิจัยพบว่า 1) ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหาร ด้านที่มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ การพัฒนาตนเอง รองลงมา คือ การสื่อสารการมุ่งใจ การวิเคราะห์และสังเคราะห์ ภาวะผู้นำ การมีวิสัยทัศน์ การบริการที่ดี การมุ่งผลสัมฤทธิ์ และการทำงานเป็นทีม 2) แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนที่พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย 8 ด้าน ได้แก่ การพัฒนาตนเอง การสื่อสารการมุ่งใจ การวิเคราะห์และสังเคราะห์ ภาวะผู้นำ การมีวิสัยทัศน์ การบริการที่ดี การมุ่งผลสัมฤทธิ์ และการทำงานเป็นทีม และ 3) ผลการประเมินมีคุณภาพระดับมากที่สุดทุกด้าน คือ ความถูกต้อง ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.38) ความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.38) ครอบคลุม ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = 0.41) และความเป็นไปได้ ($\bar{X} = 4.71$, S.D. = 0.44)

คำสำคัญ: แนวทางการพัฒนา, สมรรถนะผู้บริหาร, การบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

Abstract

This research aimed to: 1) Investigate the essential needs for developing the competencies of

private school administrators in academic administration in the digital age, 2) Develop approaches for competency development, and 3) Evaluate the developed approaches. A mixed-methods design was employed, and the study was conducted in three phases. In Phase 1, the needs assessment of administrators' competency development was carried out with a population of 5,236 private school teachers. In Phase 2, approaches for competency development were designed through purposive sampling of 14 private school administrators. In Phase 3, the developed approaches were evaluated by 12 purposively selected experts, including educational administrators, academic supervisors, and university lecturers. The research instruments included questionnaires, interview forms, and evaluation forms. Data collection methods consisted of surveys, in-depth interviews, and focus group discussions. Data analysis was conducted using basic statistics and the Priority Needs Index (PNI Modified). The results revealed that: 1) The competency area with the highest priority needs index was self-development, followed by communication and motivation, analysis and synthesis, leadership, vision, service orientation, achievement motivation, and teamwork; 2) The developed approaches for private school administrators' competency development consisted of eight domains, namely self-development, communication and motivation, analysis and synthesis, leadership, vision, service orientation, achievement motivation, and teamwork; and 3) The evaluation results indicated the highest level of quality in all aspects: accuracy ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.38), appropriateness ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.38), utility ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = 0.41), and feasibility ($\bar{X} = 4.71$, S.D. = 0.44).

Keywords: Approaches For Development, Competency of Administrators, Academic Administration in the Digital Age

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในยุคดิจิทัล ส่งผลให้ทุกภาคส่วนทั่วโลกต้องปรับตัวอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะภาคการศึกษา ซึ่งต้องยกระดับทั้งระบบการเรียนรู้และการบริหารจัดการให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมใหม่ ประเทศไทยจึงกำหนดนโยบายด้านการศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนผ่านยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561 - 2580 ในยุทธศาสตร์ที่ 3 ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ เพื่อบูสร้างคนไทยให้มีทักษะและสมรรถนะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561) ขณะเดียวกัน แผนแม่บทส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล พ.ศ. 2561 - 2565 ก็เน้นการส่งเสริมกำลังคนให้สามารถปรับตัวและสร้างโอกาสจากเทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล, 2561) และแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579 ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาทักษะ ความรู้ และสมรรถนะของผู้เรียนทุกช่วงวัยให้มีคุณภาพและสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560)

แม้จะมีนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ที่ชัดเจน แต่การปฏิบัติจริงในสถานศึกษาหลายแห่งยังเผชิญกับข้อจำกัด โดยเฉพาะในด้านการบริหารงานวิชาการ ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาคุณภาพการศึกษา งานวิจัยของมูฮำหมัดรุสสัน ลือบาคะลูติง และนิรันดร์ จุลทรัพย์ พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษายุคใหม่จำเป็นต้องมีสมรรถนะด้านดิจิทัล มีภาวะผู้นำ และมีทักษะการจัดการเรียนรู้เชิงรุกโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (มูฮำหมัดรุสสัน ลือบาคะลูติง และนิรันดร์ จุลทรัพย์, 2565) ขณะที่กมลทิพย์ อินแก้วเครือ เน้นว่าผู้บริหารต้องมีวิสัยทัศน์ มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถสร้างบรรยากาศการทำงานเป็นทีม พร้อมขับเคลื่อนองค์กรสู่การเป็นสถานศึกษา

แห่งนวัตกรรม (กมลทิพย์ อินแก้วเครือ, 2564) อย่างไรก็ตาม ผู้บริหารหลายคนยังขาดแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะที่ชัดเจนและเป็นระบบ โดยเฉพาะสมรรถนะเชิงพฤติกรรมที่จำเป็นต่อการบริหารงานในยุคปัจจุบัน ตามแนวคิดของ (Zwell. M.; Delmont, T. J. ซึ่งระบุว่าสมรรถนะ ประกอบด้วย องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ ความรู้ (Knowledge) ทักษะ (Skills) คุณลักษณะเฉพาะตัว (Attributes) และพฤติกรรม (Behaviors) (Zwell. M., 2000); (Delmont, T. J., 2002) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการปฏิบัติงาน โดยได้เสนอองค์ประกอบสมรรถนะของผู้บริหารไว้ใน 8 ด้าน ได้แก่ การมุ่งผลสัมฤทธิ์ การบริการที่ดี การพัฒนาตนเอง การทำงานเป็นทีม การคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ การสื่อสารและจูงใจ การมีวิสัยทัศน์ และภาวะผู้นำ ซึ่งล้วนเป็นทักษะสำคัญที่ผู้บริหารยุคใหม่ควรมี

ในบริบทของโรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 1 ซึ่งครอบคลุม 6 จังหวัด ได้แก่ ชัยนาท ลพบุรี สระบุรี พระนครศรีอยุธยา สิงห์บุรี และอ่างทอง พบว่า ยังมีความแตกต่างในด้านคุณภาพการจัดการศึกษาด้านวิชาการอย่างเห็นได้ชัด แม้ว่าจะมีนโยบายกระจายอำนาจการจัดการศึกษาสู่สถานศึกษาแล้วก็ตาม (กิ่งแก้ว เฟื่องศิลา และสำเริง อ่อนสัมพันธ์, 2559) จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนบางส่วนยังขาดสมรรถนะในการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการด้านวิชาการ ทั้งในด้านการออกแบบหลักสูตร การส่งเสริมการใช้สื่อดิจิทัล การจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และการวัดผลประเมินผลอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้การบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาขาดประสิทธิภาพ และยังไม่สามารถสร้างคุณภาพการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อยุคดิจิทัลได้อย่างแท้จริง

จากความเป็นมาและปัญหาดังกล่าว การวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 1 ” จึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะ พัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ และประเมินแนวทางดังกล่าว ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการพัฒนาตนเองให้มีสมรรถนะที่เหมาะสมกับยุคดิจิทัล ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงานวิชาการ และส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาของนักเรียนในท้ายที่สุด นอกจากนี้ ยังเป็นข้อมูลสำหรับหน่วยงานต้นสังกัดในการวางแผนกำหนดนโยบายการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษา และสถาบันการศึกษาในการพัฒนาหลักสูตรการผลิตและพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการในยุคดิจิทัลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล
2. เพื่อพัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล
3. เพื่อประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีพหุระยะ (Multi-Phase Mixed Method Research) แบ่งการดำเนินการเป็น 3 ระยะ ประกอบด้วย ระยะที่ 1 ศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลโดยใช้วิธีการเชิงปริมาณ ระยะที่ 2 พัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลโดยใช้วิธีการเชิงคุณภาพ และระยะที่ 3 ประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลโดยใช้วิธีการเชิงคุณภาพ

ระยะที่ 1 ศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร คือ ครูโรงเรียนเอกชนสังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 1 ใน 6 จังหวัด จำนวน 5,236 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 372 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยใช้วิธีการของยามานะ (Yamane, T., 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95%

2. เครื่องมือวิจัย แบบสอบถามสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล แบ่งเป็น 3 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปแบบตรวจสอบรายการ (Check List) ตอนที่ 2 สภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะแบบคำถามปลายเปิด โดยผู้วิจัยศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนและการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล เพื่อนำมาสังเคราะห์เป็นร่างกรอบแนวคิด เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อปรับปรุง แล้วสร้างแบบสอบถาม ตรวจสอบความถูกต้องและความครอบคลุม โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00 จากนั้นทดลองใช้กับครูโรงเรียนเอกชน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.934 สุดท้ายนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 372 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน (ผู้บริหารโรงเรียนเอกชน 2 คน และอาจารย์ 3 คน) คัดเลือกแบบเจาะจงได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00 และทดลองใช้กับครู 30 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.934

4. การเก็บข้อมูล เก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Google Form) จำนวน 372 ฉบับ โดยผู้วิจัยกำหนดเวลาในการตอบแบบสอบถามเป็นเวลา 2 สัปดาห์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล 1) สถิติเชิงพรรณนาสำหรับข้อมูลทั่วไป (ความถี่ ร้อยละ) 2) ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสำหรับสภาพปัจจุบันและสภาพที่พึงประสงค์ (เกณฑ์: 4.51 - 5.00 = มากที่สุด, 3.51 - 4.00 = มาก, 2.51 - 3.00 = ปานกลาง, 1.51 - 2.50 = น้อย, 1.00 - 1.50 = น้อยที่สุด) และ 3) ค่าดัชนี Modified Priority Needs Index (PNI modified = (I-D)/D เมื่อ I = สภาพที่พึงประสงค์, D = สภาพปัจจุบัน) เพื่อจัดลำดับความต้องการจำเป็น

ระยะที่ 2 พัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

1. ผู้ให้ข้อมูล ผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนเอกชน 14 คน เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยมีคุณสมบัติ 1) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอกด้านการบริหารการศึกษา หรือ 2) มีประสบการณ์ด้านการบริหารสถานศึกษาอย่างน้อย 10 ปี

2. เครื่องมือวิจัย แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-structure Interview) สร้างจากผลการศึกษาในระยะที่ 1

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน เลือกแบบเจาะจง (มีคุณสมบัติด้านการวัดผลการศึกษาหรือการวิจัยทางการศึกษา) ได้ค่า IOC เท่ากับ 1.00

4. การเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ ขอนหนังสือจากวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาด้านการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีปทุม เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์ ประสานนัดหมายผู้ให้ข้อมูลทางโทรศัพท์ และดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ตามวันเวลาที่นัดหมาย วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เพื่อร่างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ

ระยะที่ 3 ประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

1. ผู้ให้ข้อมูล ผู้ทรงคุณวุฒิ 12 ท่าน เลือกแบบเจาะจง ประกอบด้วย 1) ผู้บริหารการศึกษา ศึกษาพิเศษ สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดหรือสังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 8 ท่าน (สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอก หรือมีประสบการณ์ในการทำงานอย่างน้อย 10 ปี) และ 2) อาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา 4 ท่าน (สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกด้านการบริหารการศึกษา ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศหรือด้านที่เกี่ยวข้อง หรือมีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป)

2. เครื่องมือวิจัย แบบประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะตามมาตรฐานของ The Joint Committee on Standards for Education Evaluation ใน 4 ด้าน คือ ธรรมชาติของ ความเป็นไปได้ ความเหมาะสม และความถูกต้อง (The Joint Committee on Standards for Education Evaluation, 1994) ใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยผู้วิจัยได้นำร่างแนวทางการพัฒนาสมรรถนะที่ปรับปรุงมาจัดทำเป็นเอกสารเพื่อใช้ในการสนทนากลุ่มกับผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 12 ท่าน จากนั้นจัดทำแบบประเมิน เสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาและปรับแก้ตามข้อเสนอแนะ ก่อนดำเนินการประเมินร่างแนวทางโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และพัฒนาเป็นแนวทางการพัฒนาสมรรถนะฉบับสมบูรณ์

3. การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการขอหนังสือจากมหาวิทยาลัยเพื่อขอความอนุเคราะห์ผู้ทรงคุณวุฒิ ประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล พร้อมจัดส่งหนังสือขอความอนุเคราะห์และโครงร่างวิทยานิพนธ์ไปยังผู้ทรงคุณวุฒิ และดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเชิงลึกเกี่ยวกับร่างประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล อย่างละเอียด

4. วิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อปรับปรุงแนวทาง จากนั้นประเมินแนวทางโดยผู้ทรงคุณวุฒิ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้เกณฑ์แปลความหมาย 4.51 - 5.00 = มากที่สุด, 3.51 - 4.50 = มาก, 2.51 - 3.50 = ปานกลาง, 1.51 - 2.50 = น้อย, 1.00 - 1.50 = น้อยที่สุด

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 1 มีผลการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง 372 คน โดยใช้ค่าดัชนี PNI modified พบว่า ลำดับความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล มีรายละเอียดแต่ละด้าน ดังนี้ การพัฒนาตนเอง (PNI = 0.452) การสื่อสารการจูงใจ (PNI = 0.435) การวิเคราะห์และสังเคราะห์ (PNI = 0.430) ภาวะผู้นำ (PNI = 0.417) การมีวิสัยทัศน์ (PNI = 0.390) การบริการที่ดี (PNI = 0.385) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ (PNI = 0.383) และการทำงานเป็นทีม (PNI = 0.324) ตามลำดับ

เมื่อวิเคราะห์ตามการบริหารงานวิชาการ พบว่า การจัดการเรียนการสอนมีความต้องการพัฒนาสูงที่สุดในสมรรถนะการพัฒนาตนเอง (PNI = 0.517) การวัดประเมินผลต้องการพัฒนาในด้านการบริการที่ดี (PNI = 0.452) การนิเทศการศึกษาต้องการพัฒนาในด้านการวิเคราะห์และสังเคราะห์ (PNI = 0.460) และการพัฒนาและใช้สื่อเทคโนโลยีทางการศึกษาต้องการพัฒนาในด้านการสื่อสารการจูงใจ (PNI = 0.461)

2. ผลการพัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

ผู้วิจัยพัฒนาแนวทางโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารโรงเรียนเอกชน 14 คน และการสังเคราะห์เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้ร่างแนวทางการพัฒนา 50 แนวทาง ครอบคลุม 8 สมรรถนะ

แนวทางที่พัฒนาได้ ประกอบด้วย การพัฒนาตนเอง 5 แนวทาง เน้นการติดตามรูปแบบการจัดการเรียนการสอนใหม่ การพัฒนา Digital literacy การจัดทำ PLC การอบรมเชิงปฏิบัติการ และการศึกษาดูงาน การสื่อสารการงาน 5 แนวทาง เน้นการสื่อสารผ่านสื่อเทคโนโลยี การประชาสัมพันธ์ด้วยสื่อดิจิทัลหลากหลายช่องทาง การใช้ Chat GPT และการสร้างเครือข่าย Social Media การวิเคราะห์และสังเคราะห์ 5 แนวทาง เน้นการวิเคราะห์ SWOT การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ การประยุกต์ความรู้จากการอบรม การคิดเชิงระบบ และการกำกับติดตาม

ภาวะผู้นำมี 8 แนวทาง เน้นการเป็น Digital Native การส่งเสริมเทคโนโลยีในการเรียนการสอน การแก้ปัญหาด้วยเทคโนโลยี การมีวิสัยทัศน์ในการเลือกใช้สื่อ การสื่อสารประชาสัมพันธ์ การเป็น Digital Citizenship การสร้าง Digital Culture และการนิเทศด้วยเทคโนโลยี นอกจากนี้ ยังมีแนวทางด้านการมีวิสัยทัศน์ 5 แนวทาง การบริการที่ดี 8 แนวทาง การมุ่งผลสัมฤทธิ์ 9 แนวทาง และการทำงานเป็นทีม 5 แนวทาง

แนวทางที่พัฒนาเน้นการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัล การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การมีส่วนร่วมของครู และการประยุกต์ใช้ PLC เป็นกลไกหลัก

3. ผลการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล

ผู้วิจัยประเมินแนวทางโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 12 คน (ผู้บริหารการศึกษาและศึกษานิเทศก์ 8 คน อาจารย์มหาวิทยาลัย 4 คน) ด้วยการสนทนากลุ่มและแบบประเมิน

ผลการสนทนากลุ่ม พบว่า ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าแนวทางทั้ง 8 ด้าน มีคุณภาพดีมาก โดยเสนอแนะให้เพิ่มทักษะ Coaching ในการพัฒนาตนเอง ปรับปรุงคำศัพท์ให้เหมาะสมกับบริบทไทย เพิ่มการใช้ PLC และเน้นการสะท้อนผล ผลการประเมินเชิงปริมาณแสดงว่าแนวทางมีคุณภาพระดับมากที่สุดทุกด้าน คือ ความถูกต้อง ($\bar{X} = 4.81$, S.D. = 0.38) ความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.38) ครอบคลุม ($\bar{X} = 4.76$, S.D. = 0.41) และความเป็นไปได้ ($\bar{X} = 4.71$, S.D. = 0.44)

จากการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ ได้แนวทางฉบับสมบูรณ์ 53 แนวทาง ประกอบด้วย การพัฒนาตนเอง 6 แนวทาง การสื่อสารการงาน 5 แนวทาง การวิเคราะห์และสังเคราะห์ 5 แนวทาง ภาวะผู้นำ 7 แนวทาง การมีวิสัยทัศน์ 6 แนวทาง การบริการที่ดี 9 แนวทาง การมุ่งผลสัมฤทธิ์ 8 แนวทาง และการทำงานเป็นทีม 7 แนวทาง

จากผลการวิจัยพบว่า แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล ควรมุ่งเน้นการส่งเสริมสมรรถนะใน 8 ด้าน อย่างเป็นระบบและสอดคล้องกับความต้องการจำเป็นที่แท้จริงของสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการพัฒนาตนเอง ซึ่งได้รับคำดัชนีความต้องการจำเป็นสูงสุด สะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นที่ผู้บริหารจะต้องพัฒนาทักษะ ความรู้ และทัศนคติที่ทันสมัย เพื่อบริหารจัดการการเรียนการสอนในบริบทดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยแนวทางที่พัฒนาขึ้นครอบคลุมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การวางแผนเชิงกลยุทธ์ การส่งเสริมวัฒนธรรมองค์กร การสื่อสารที่สร้างแรงจูงใจ การเป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ และการทำงานเป็นทีมร่วมกับครู โดยเน้นการประยุกต์ใช้กระบวนการ PLC โดยทั้งหมดมุ่งสู่การยกระดับคุณภาพทางวิชาการในโรงเรียนเอกชนอย่างยั่งยืน

ด้วยเหตุนี้ จึงเสนอให้หน่วยงานต้นสังกัด โรงเรียน สมาคมโรงเรียนเอกชน และผู้บริหารโรงเรียนนำแนวทางดังกล่าวไปปรับใช้ตามบริบทของตนเองอย่างเหมาะสม โดยหน่วยงานต้นสังกัดควรใช้เป็นกรอบในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมหรือกิจกรรมพัฒนาวิชาชีพผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนควรจัดทำแผนพัฒนาและระบบสนับสนุนที่ชัดเจน

ในขณะที่ผู้บริหารควรใช้แนวทางเหล่านี้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาตนเองและยกระดับคุณภาพการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนให้เท่าทันโลกยุคใหม่

อภิปรายผล

การศึกษาวิจัย เรื่อง แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล สังกัดสำนักงานศึกษาธิการภาค 1 อภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชน

ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัจจุบันของสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลอยู่ในระดับปานกลาง โดยการมีวิสัยทัศน์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับมาก และการพัฒนาตนเองมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ เพ็ญพักตร์ มิ่งวงศ์ธรรม และลักขณา สิริวัฒน์ พบสภาพปัจจุบันในการบริหารงานวิชาการโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (เพ็ญพักตร์ มิ่งวงศ์ธรรม และลักขณา สิริวัฒน์, 2561)

การมีวิสัยทัศน์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเนื่องจากผู้บริหารยุคใหม่จำเป็นต้องนำแนวคิดใหม่ทางการบริหารการศึกษาไปใช้ในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล สอดคล้องกับ พระมหาประยูร ธีรวโร (ตระการ) ที่กล่าวว่าวิสัยทัศน์ของผู้บริหารสถานศึกษามีพลังและสร้างแรงบันดาลใจให้คนในองค์กร สร้างการมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ให้ทันสภาพการณ์การเปลี่ยนแปลง (พระมหาประยูร ธีรวโร (ตระการ), 2565)

สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน โดยการมีวิสัยทัศน์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ภาวะผู้นำ และการพัฒนาตนเองมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด สอดคล้องกับ บุญตรี แก้วอินธิ และไพฑูรย์ พวงยอด ที่พบสภาพที่พึงประสงค์ทักษะดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาอยู่ในระดับมากที่สุด (บุญตรี แก้วอินธิ และไพฑูรย์ พวงยอด, 2565)

ความต้องการจำเป็นในการพัฒนาสมรรถนะ พบว่า การพัฒนาตนเองมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นสูงที่สุด รองลงมา คือ การสื่อสารการจูงใจ การวิเคราะห์และสังเคราะห์ ภาวะผู้นำ การมีวิสัยทัศน์ การบริการที่ดี การมุ่งผลสัมฤทธิ์ และการทำงานเป็นทีม ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าผู้บริหารสถานศึกษาจำเป็นต้องเป็นผู้แสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง สอดคล้องกับ ชัยวุฒิ เทโพธิ์ และพงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต ที่กล่าวว่าผู้บริหารจำเป็นต้องมุ่งพัฒนาตนเองในด้านการศึกษาหาความรู้ สนใจเทคโนโลยีและองค์ความรู้ใหม่ ๆ (ชัยวุฒิ เทโพธิ์ และพงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต, 2563)

2. แนวทางการพัฒนาสมรรถนะ 8 ด้าน

การศึกษารั้วนี้ได้พัฒนาแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ ประกอบด้วย 8 ด้าน ได้แก่ การพัฒนาตนเอง (6 แนวทาง) การสื่อสารการจูงใจ (5 แนวทาง) การวิเคราะห์และสังเคราะห์ (5 แนวทาง) ภาวะผู้นำ (7 แนวทาง) การมีวิสัยทัศน์ (6 แนวทาง) การบริการที่ดี (9 แนวทาง) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ (8 แนวทาง) และการทำงานเป็นทีม (7 แนวทาง)

การพัฒนาตนเองในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลเป็นสมรรถนะสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนาโรงเรียน การก้าวเข้าสู่ยุคดิจิทัลซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วส่งผลกระทบต่อการศึกษาที่จะต้องปรับเปลี่ยนเพื่อก้าวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง สอดคล้องกับ สมหมาย อำดอนกลอย ที่กล่าวว่าผู้บริหารต้องรับผิดชอบในการจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง พัฒนาตนเอง คิดหายุทธศาสตร์ในการบริหารจัดการใหม่ ๆ (สมหมาย อำดอนกลอย, 2556)

การสื่อสารการจูงใจของผู้บริหารมีความจำเป็นในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้การบริหารสถานศึกษาประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับ แพมมาลา วัฒนเสถียรสินธุ์ ที่กล่าวว่า การสื่อสารเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารงานและจัดการองค์กร เป็นปัจจัยกระบวนการที่ก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นต่าง ๆ (แพมมาลา วัฒนเสถียรสินธุ์, 2559)

สมรรถนะการวิเคราะห์และสังเคราะห์ของผู้บริหารเป็นการประเมินสภาพปัจจุบัน เป็นการตรวจสอบ ทบทวนตนเองขององค์กรหรือสถานศึกษา สอดคล้องกับ จิตติมา วรณศรี ที่กล่าวว่า การประเมินสภาพปัจจุบัน ควรเก็บรวบรวมจากผู้เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับปัจจัยสำคัญอย่างครอบคลุม (จิตติมา วรณศรี, 2564)

การเป็นผู้บริหารในยุคดิจิทัลต้องมีความเข้าใจในเทคโนโลยี มีทักษะการคิดเชิงนวัตกรรม มีภาวะผู้นำและ ต้องคำนึงถึงศักยภาพของสถานศึกษา ครูและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับ กมลทิพย์ อินแก้วเครือ ที่กล่าวว่า เป็นความท้าทายในการบริหารสถานศึกษาเพื่อให้การขับเคลื่อนเข้าสู่สถานศึกษาในยุคดิจิทัล (กมลทิพย์ อินแก้วเครือ, 2564)

การมีวิสัยทัศน์ในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลด้านการนิเทศการศึกษาเป็นตัวสะท้อนผลสำเร็จของ การดำเนินงานการจัดการเรียนการสอนของครู และการบริหารงานของผู้บริหาร ดังนั้นการนิเทศการจัดการเรียนรู้ จึงเป็นกระบวนการสำคัญ โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลที่มีผลกระทบต่อการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้และแลกเปลี่ยน ความรู้ซึ่งกันและกันอย่างกว้างขวางมากขึ้น

การบริการที่ดีเป็นบทบาทสำคัญที่จะเป็นตัวจักรแห่งความสำเร็จขององค์กร สอดคล้องกับ กนกพร อินตาวงค์ ที่กล่าวว่าภาวะผู้นำเฝ้าบริการเป็นแนวคิดที่อธิบายให้เห็นถึงคุณลักษณะของผู้นำที่เข้าใจและ การปฏิบัติโดยยึด ความต้องการของผู้อื่นเป็นหลักเหนือประโยชน์ของตนเอง (กนกพร อินตาวงค์, 2564)

การบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์จะทำให้ผู้บริหารองค์กรกำหนดวัตถุประสงค์ขององค์กรและเป้าหมายของ การปฏิบัติงานอย่างชัดเจน และสามารถวัดผลการปฏิบัติงานได้อย่างเป็นรูปธรรม สอดคล้องกับ ศักดิ์ดา แดงเงิน ที่กล่าวว่า การนำหลักการการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์มาใช้ในระบบคุณภาพในสถานศึกษาจะเป็นกลไกช่วยให้สามารถ ควบคุมให้การทำงานเป็นไปตามแผนเชิงกลยุทธ์ที่วางไว้ (ศักดิ์ดา แดงเงิน, 2555)

การทำงานเป็นทีมจะช่วยให้เกิดความสำเร็จในงาน ต้องมีปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ส่งเสริมและ พัฒนาอยู่เสมอ สอดคล้องกับ วิจารย์ พานิช ที่กล่าวถึงบทบาทใหม่ของครูว่าครูต้องทำงานเป็นทีม การทำงานและ การเรียนรู้กันเป็นทีมของครู เรียกว่า Professional Learning Community (PLC) คือ หลักการสำคัญสำหรับ ชีวิตครูสมัยใหม่ (วิจารย์ พานิช, 2557)

3. การประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะ

ผลการประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 12 คน พบว่า แนวทางที่พัฒนาขึ้น มีอรรถประโยชน์ ความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความถูกต้อง ดีมาก โดยความถูกต้องมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ความเหมาะสม อรรถประโยชน์ และความเป็นไปได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ จันทรแรม พรหมทา และคณะ; สดใส ศรีสวัสดิ์ ที่พบว่า แนวทางที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับ มากที่สุด (จันทรแรม พรหมทา และคณะ, 2566); (สดใส ศรีสวัสดิ์ และคณะ, 2565)

ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากการวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีพหุระยะ (Multi-Phase Mixed Method Research) ที่ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณอย่างมีระบบขั้นตอนที่น่าเชื่อถือ มีการเลือกใช้ รูปแบบการประเมินที่มีรับการยอมรับและนำไปใช้กันอย่างแพร่หลาย และรวมถึงการคัดเลือกผู้ประเมินที่มีคุณภาพ

การวิจัยนี้ได้สร้างองค์ความรู้ใหม่ ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาสมรรถนะของผู้บริหารโรงเรียนเอกชนใน การบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล โดยแนวทางที่พัฒนาขึ้นมีความเป็นไปได้และมีประสิทธิภาพในการนำไป ประยุกต์ใช้จริงในบริบทของโรงเรียนเอกชนไทย ซึ่งจะช่วยเตรียมความพร้อมสำหรับอนาคตของการศึกษาไทย ในยุคดิจิทัล

สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง “แนวทางการพัฒนาสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล” ได้ข้อสรุปสำคัญว่าสภาพปัจจุบันของสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลอยู่ในระดับปานกลาง โดยการมีวิสัยทัศน์มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับมาก และการพัฒนาตนเองมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในระดับปานกลาง ขณะที่สภาพที่พึงประสงค์อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ทำให้ความต้องการจำเป็นสูงสุด คือ การพัฒนาตนเอง รองลงมา คือ การสื่อสารการจูงใจ การวิเคราะห์และสังเคราะห์ ภาวะผู้นำ การมีวิสัยทัศน์ การบริการที่ดี การมุ่งผลสัมฤทธิ์ และการทำงานเป็นทีม ตามลำดับ ผลการวิจัยนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครอบคลุม 8 ด้าน ได้แก่ การพัฒนาตนเอง (6 แนวทาง) การสื่อสารการจูงใจ (5 แนวทาง) การวิเคราะห์และสังเคราะห์ (5 แนวทาง) ภาวะผู้นำ (7 แนวทาง) การมีวิสัยทัศน์ (6 แนวทาง) การบริการที่ดี (9 แนวทาง) การมุ่งผลสัมฤทธิ์ (8 แนวทาง) และการทำงานเป็นทีม (7 แนวทาง) โดยเน้นการบูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารงานวิชาการทั้ง 4 ด้าน คือ การจัดการเรียนการสอน การพัฒนาและใช้สื่อเทคโนโลยีทางการศึกษา การนิเทศการศึกษา และการวัดประเมินผล ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 12 คน ได้ประเมินแนวทางการพัฒนาสมรรถนะในระดับมากที่สุดทุกด้าน โดยความถูกต้องมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา คือ ความเหมาะสม ครอบคลุม และความเป็นไปได้ ตามลำดับ ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบด้วย 1) หน่วยงานต้นสังกัดควรนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะไปเป็นแนวทางในการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษาโดยเน้นการพัฒนาตนเองในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลด้านการจัดการเรียนการสอนเนื่องจากมีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นสูงสุด 2) โรงเรียนและสมาคมโรงเรียนเอกชนควรจัดตั้งคณะกรรมการและจัดทำแผนให้สอดคล้องกับการนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะไปใช้เพื่อพัฒนาผู้บริหารให้มีสมรรถนะในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลอย่างเป็นรูปธรรม 3) ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนควรนำแนวทางการพัฒนาสมรรถนะไปใช้ในการพัฒนาตนเองเพื่อให้การบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัลมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สำหรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป คือ 1) ควรศึกษาการพัฒนาตัวชี้วัดสมรรถนะผู้บริหารโรงเรียนเอกชนในการบริหารงานวิชาการยุคดิจิทัล เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ประเมินและแนวทางการพัฒนา 2) ควรศึกษารูปแบบการพัฒนาตนเองของผู้บริหารในการจัดการเรียนการสอนยุคดิจิทัลเนื่องจากด้านนี้มีค่าดัชนีความต้องการจำเป็นสูงสุด และ 3) ควรมีการศึกษา ติดตามและประเมินผลการนำแนวทางฯ ไปใช้จริง ทั้งในโรงเรียนรัฐและเอกชนทั่วประเทศ โดยคำนึงถึงบริบทของแต่ละพื้นที่ เพื่อขยายผลการวิจัยให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร อินตาวงค์. (2564). ภาวะผู้นำผู้บริหาร: ความหมายความสัมพันธ์และการนำไปปรับใช้ในองค์กร. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มจร. วิทยาเขตอีสาน, 2(1), 31-38.
- กมลทิพย์ อินแก้วเครือ. (2564). ทักษะและภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาในยุคดิจิทัล. วารสารการประชุมวิชาการนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 14 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 2(14), 985-991.
- กิ่งแก้ว เพ็ญศิลา และสำเริง อ่อนสัมพันธ์. (2559). การบริหารงานวิชาการของโรงเรียนวัดโพรงมะเดื่อ (ศรีวิทย์การ). วารสารบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร, 7(1), 51-60.
- จันทร์แรม พรหมทา และคณะ. (2566). ทางการพัฒนาวัตรกรรมการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนขนาดเล็กสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลย เขต 3. วารสารวิชาการรัตนบุศย (RATANABUTH JOURNAL), 4(3), 72-88.
- จิตติมา วรรณศรี. (2564). การบริหารจัดการศึกษายุคดิจิทัล. พิษณุโลก: รัตนสุวรรณการพิมพ์.

- ชัยวุฒิ เทโพธิ์ และพงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต. (2563). แนวทางการส่งเสริมสมรรถนะที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานบุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น. วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, 11(1), 135-150.
- บุญตรี แก้วอินธิ และไพฑูรย์ พวงยอด. (2565). สภาพและความต้องการจำเป็นในการพัฒนาทักษะดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา. วารสารการบริหารและนิเทศการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 13(1), 42-51.
- พระมหาประยูร อีรวโร (ตระการ). (2565). วิสัยทัศน์ของผู้บริหารสถานศึกษาสู่ความเป็นเลิศ. วารสารบรรณการศึกษาศาสตร์และมนุษยสังคมศาสตร์, 3(1), 33-40.
- เพ็ญพักตร์ มิ่งวงศ์ธรรม และลักขณา สิริวัฒน์. (2561). แนวทางพัฒนาการบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิผลของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครพนม เขต 2. วารสารการบริหารและนิเทศการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 9(1), 159-168.
- แพมาลา วัฒนเสถียรสินธุ์. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการสื่อสารในองค์กร กรณีศึกษาบริษัท ยูไนเต็ด แสตนด์การ์ด เทอร์มินัล จำกัด (มหาชน). ใน สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มูฮำหมัดรุซลัน ลือบาเกลูติง และนิรันดร์ จุลทรัพย์. (2565). ภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาตราบึง กระบี่. ใน การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 13. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่.
- วิจารณ์ พานิช. (2557). นวัตกรรมสู่การเป็นประเทศแห่งการศึกษา. เรียกใช้เมื่อ 14 มกราคม 2567 จาก <https://www.gotoknow.org/posts/565909>
- ศักดิ์ดา แดงถิ่น. (2555). การบริหารงานโรงเรียนโดยใช้หลักการบริหารแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ของผู้บริหารโรงเรียนตามทัศนะของครูในสำนักงานเขตภาษีเจริญ สังกัดกรุงเทพมหานคร. วารสารวิจัยและพัฒนา, 4(1), 83-92.
- สดี ไส ศรีสวัสดิ์ และคณะ. (2565). รูปแบบการบริหารงานวิชาการในศตวรรษที่ 21 ของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. วารสารรัชต์ภาคย์ (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 16(45), 586-601.
- สมหมาย อ้าดอนกลอย. (2556). บทบาทผู้บริหารสถานศึกษาในศตวรรษที่ 21. วารสารบัณฑิตศึกษา, 7(1), 6-7.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2561). ยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล. (2561). แผนแม่บทการส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล พ.ศ. 2561 - 2564. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานส่งเสริมเศรษฐกิจดิจิทัล.
- Delmont, T. J. (2002). A Competency Model for the Position of Chair/head of an Academic Unit at the University of Minnesota. Retrieved January 14, 2024, from <https://url.in.th/cQWeV>
- The Joint Committee on Standards for Education Evaluation. (1994). The Program Evaluation Standards. (2nd ed.). California: SAGE.
- Yamane, T. (1973). Statistics: An introductory analysis. New York: Harper & Row.
- Zwell. M. (2000). Creating a Culture of Competence. New York: John Wiley & Sons.